

ali! Meta mu je naravnost odbila, češ, da ima že drugega izbranega. Greben pa se mu je smejal, v obraz smejal!“

In bolešno se je nasmejal ta trenutek tudi Francè. Pa kmalu se mu je premenil smeh v poteze, ki so izražale skrb. To so storile nove misli, ki so se pridrvile v njegovo glavo.

„Še štirinajst dnij! Kočo bo treba prodati. Morda pa še dovolj ne bo? Bog znaj, kako po ceni pojde! In četudi plačam tega trdega Grebena, kočje pa le ne bo več pri hiši. Prvinova lepa domačija bo razkosana — škoda take domačije!

I, saj so imeli oče še na posojilih, pa je šlo vse! No, to naj bi se bilo še zapravilo, da bi le toliko dolga ne bilo! Ali štiri tisoč dolga! In Grebenu po osem od sto!

Ne da bi očetu kaj očital — Bog jim daj dobro! ali čudno so pa vendar-le gospodarili. Dokler so vozarili s štirimi konji, saj se je vendar nekaj zaslužilo. Kajpak da se je, saj takrat so deli na stran, kar so. Pozneje pa — kdo bi jim zameril? Vozniki so dobro živeli, oče so se tudi navadili takega življenja, in to jih je zakopalo v dolgove. Neznansko hitro pa raste dolg! Pred petnajstimi leti je

Glavni trg v Ptuj.

bila naša hiša še čista, danes gre pa vse čez-me: daj, daj, vrni, plačaj! — Kako rad bi dal! Gotovo rajši, kakor oni vzamejo, da bi le imel! Toda kje naj dobim? Kar pridelam, še za delavce in davke ni kaj. Obresti, obresti, te me moré! Ako jih pa ne dam o določenem času, brž me rubijo in mi prodajajo. Bog se usmili!

Mordà bi se še rilo, če bi nas bilo domačih dovolj za delo. Toda sama z materjo — kaj hočeva? Urša služi pri Petičniku. Ta bi dobro pomagala, pa samo za jed nerada dela, a plačila ji ne morem dati. No, saj ji ne zamerim. Dote ne bo imela posebne; ako si sama ne prihrani in prisluži, vedno bo ubožica. Vsak gleda najprej za svoj kruh, kaj bi se! — Druga sestra, Franca,

„Dom in svet“ 1896, št. 20.

je sicer še doma, toda tudi ni doma. V tobakarni pač dobro služi, ali sebi, jaz jo pa pri delu le težko pogrešam.

O, samo štirinajst dnij še! Škoda bo kočje, škoda! Potem še te najemnine ne bo, ki mi vselej tako prav pride. V štirinajstih dneh moram se oženiti ali dobiti vsaj petsto na posodo, da ustavim dražbo.

Hm, oženiti se v štirinajstih dneh! Včasih so pač pravili, da moški vsak lahko dobi žensko, če jo le hoče, ženska pa ne tako lahko moškega: toda jaz izkušam, da ženske nj tako lahko najti. Primerne ženske — seveda! Če ima malo, take ne morem vzeti. Da bi bila bogata, táke bi potreboval, pa od imovite hiše z obilno doto